

Olatz Mompeó. Des de Londres

D'AQUÀ• I D'ALLÀ. «La meua recerca és amb bessons idèntics, una població molt particular, per estudiar nutrició personalitzada»

Havia tornat de fer l'Erasmus a Roma i, després d'un any a l'estranger, havia retornat a casa els pares, amb moltes experiències i amb poques esperances de continuar a Catalunya. Després de fer algunes entrevistes i alliberar-me de l'"slang" italià, vaig començar unes pràctiques a la University of Aberdeen (Escòcia). Sí, recomano que ho poseu al "google maps" abans de traslladar-vos-hi. La meua estada a United Kingdom -que per cert, no és el mateix que Gran Bretanya- havia de durar només quatre mesos i ja hi porto cinc anys, en camí de la doble nacionalitat. Com vaig acabar a petar a Londres és força curiós, ja que només hi vaig passar quan anava des de Escòcia a París, amb un bus que va trigar més de 27 hores. Encara no tinc clar què és el que més em va impactar de la ciutat: el fet que hi haguessin carrers escrits amb indi, els parcs plens de cignes, els gratacels al costat d'un pub amb més de 500 anys d'antiguitat o el fet que l'alcalde fos paquistanès. El que recordo, però, és que vaig sentir que hi havia de tornar, ja que encara que sigui una ciutat atapeïda i les cases siguin petites, té un lloc per a tothom, sempre i quan tingui una passió.

Això sí, no era fàcil traslladar-se a la ciutat més poblada i cara d'Europa. Volia continuar fent recerca i això va significar passar-me gairebé dos anys explotant les habilitats que havia après com cambrera a Cal Manel i com a ninja fent entrepans, per tenir prou plata i valor per traslladar-me a la gran ciutat per començar un màster en Desenvolupament Psiquiàtric en la millor escola en Psiquiatria del món. Crec que aquell va ser un dels anys més durs i intensos de la meua vida: nous amics, nova universitat, temari i vida. No quedava gaire temps lliure per veure cap parç i les 27 hores de bus es van convertir en un record de 30 hores seguides a la biblioteca. Això sí, sembla que l'esforç té recompensa. Durant el màster em van oferir poder continuar fent recerca amb una beca de l'estat i fer un doctorat. Aquest cop, però, la recerca seria amb bessons idèntics, una població molt particular i amb molts avantatges, per tal d'estudiar nutrició personalitzada. El meu dia a dia ara consisteix a llegir, escriure, fer anàlisis de dades i donar muffins i treure sang als nostres participants. Les vistes des del meu departament són privilegiades, ja que encara que el Big Ben estigui tapat, juntament amb alguna protesta a favor del Brexit sento que només podria fer el que vull aquí i em sento lliure.

Tothom sap, però, que els qui realment són privilegiats són aquells que tenen balcó i aquest està encarat a Montserrat. No sé què serà de mi d'aquí a un any -si tot va bé-, quan les lletres de "Dr" precedeixin el meu nom. Potser m'hauria de qüestionar per què tothom em pregunta -no pas els meus pares- si "algun dia tornaré". Tampoc no sé si mai he marxat. És curiós pensar que, encara que en algun moment hagi pensat que estava prenent la decisió "de la meua vida", m'he adonat que ens esperen moltes decisions per prendre. Ens fan creure que algunes són més rellevants que les altres, però mai cap és definitiva. I el que és més important és creure veritablement que tenim el dret de canviar d'opinió. I, sobretot, de cagar-la.

Olatz Mompeó i Masachs fa un doctorat a Londres (Gran Bretanya)

